

Wegwijz in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

48. Israël trekt de Jordaan over, het beloofde land in

Bijbelgedeelte: Jozua hoofdstukken 1-6

In de eerste vijf boeken van de Bijbel wordt verteld dat God alles maakte, Zijn plan met de mensen uitwerkte, en de familie van Abraham, Isaak en Jakob tot een volk maakte. God had hen bevrijd uit de slavernij in Egypte en naar de woestijn gebracht, waar Hij hen zei dat Hij hun Koning was en een Wet gaf die hen leerde hoe zij zich tegenover Hem en elkaar moesten gedragen – eerst in de woestijn en later ook in het beloofde land. Zijn waren dus een volk geworden, maar zij hadden geen eigen land. Daar ging nu verandering in komen, want na veertig jaar rondgetrokken te zijn in de woestijn, mochten zij het land dat hun beloofd was eindelijk binnengaan.

Gods opdracht aan Jozua

Jozua was van jongs af Mozes' dienaar geweest. Hij had dus alles meegeemaakt sinds de uittocht uit Egypte. Bij zijn afscheid van het volk had Mozes tegen Jozua gezegd: "Wees vastberaden en standvastig, want jij zult het volk het land binnenleiden dat de HEER onder ede aan hun voorouders had beloofd, en onder jouw leiding zullen ze het in bezit nemen. De HEER zelf gaat voor je uit, Hij zal je bijstaan en geen moment van je zijde wijken. Wees niet bang en laat je door niets ontmoedigen". Mozes ging met hem het volk voor in een lied dat keek naar de toekomst: naar de afgoderij waaraan het volk zich zou overgeven, Gods boosheid en straf daarover en Zijn latere ontferming over hen. Nadat Mozes was gestorven, en zij dertig dagen hadden gerouwd, herhaalde de HEER wat Mozes tegen Jozua had gezegd, maar voegde eraan toe: "houd je vóór alles vastberaden en standvastig aan de Wet waarin mijn dienaar Mozes je heeft onderwezen. Houd je daar altijd aan en wijk er op geen enkele manier van af, opdat je in alles wat je doet zult slagen".

Alles wordt klaargemaakt voor het vertrek

Jozua gaf het volk opdracht om over drie dagen, met voldoende voedsel bij zich, klaar moest staan om de rivier de Jordaan over te steken. De mannen van de stammen Ruben, Gad en Manasse herinnerde hij aan hun belofte dat zij met de rest van het volk zouden meegaan om het land te veroveren – zij hadden immers besloten om aan de kant van de Jordaan te

blijven wonen waar zij nu verbleven. En zij beloofden opnieuw dat zij mee zouden gaan tot ook de andere stammen op de hun door God aangewezen woonplaatsen waren gekomen.

Twee spionnen en de vrouw Rachab

In de drie dagen dat het volk zich klaarmaakte voor vertrek, stuurde Jozua twee spionnen naar de eerste stad die zij zouden veroveren: Jericho, de 'Palmstad' aan de Jordaan. Ze vonden onderdak voor de nacht in het huis van een publieke vrouw, Rachab, dat was gebouwd op de stadsmuur. Toen de koning van Jericho (elke stad had toen een koning) hoorde dat

Rachab twee spionnen van de gevreesde Israëlieten in huis had, beval hij haar hen aan hem uit te leveren. Dat wilde ze niet doen. Ze wist wie de Israëlieten waren, wat er in Egypte was gebeurd, hoe zij daaruit waren vertrokken, en wat zij met de koningen van de Amorieten aan de overkant van de Jordaan hadden gedaan. Ze wist dus waarom die spionnen gekomen waren, en ze liet hen haar beloven dat, als zij zouden komen om de stad in te nemen, zij en haar familie gespaard zouden mogen blijven. Ze beloofden dat, en spraken een teken af: ze moest een rood koord uit het raam hangen – hetzelfde raam als waaruit Rachab de twee mannen liet ontsnappen

– en haar familie in huis nemen (want alleen het huis waar dat rode koord uit het raam aan de muurkant hing zou gespaard blijven). Rachab zei hen dat zij zich beter even in de bergen konden verbergen, want de koning zou hen zeker laten zoeken. Ze lieten zich aan een touw langs de muur zakken, en gingen naar de bergen. De koning liet inderdaad naar hen zoeken, maar gaf het de derde dag op. Toen gingen de twee mannen terug naar Jozua en het volk, en zeiden; “De HEER heeft ons het hele land in handen gegeven, de inwoners zijn doodsbang voor ons”.

De doortocht door de Jordaan

Vroeg in de ochtend van de volgende dag ging Jozua met het volk op weg naar de Jordaan. Daar bleven ze drie dagen. Op de derde dag liet Jozua boodschappers het volk zeggen, dat zij moesten wachten tot zij de priesters de ark van het verbond zagen dragen met Jozua bij hen. Dat zou het moment zijn van het vertrek. Dan moesten ze hem en de priesters met de ark volgen, maar op grote afstand blijven: een kilometer. Voor die tijd moesten zij zich wassen “want”, zei Jozua, “morgen zal de HEER in uw midden wonderen verrichten”.

De volgende dag zei de HEER tegen Jozua: "Vandaag zal Ik ervoor zorgen dat je bij alle Israëlieten hoog in aanzien komt te staan, zodat ze weten dat Ik je zal bijstaan, zoals Ik Mozes heb bijgestaan". Tegen het verzamelde volk zei Jozua: "U zult merken dat de levende God in uw midden is en dat Hij het is die de Kanaänieten enz. voor u op de vlucht zal jagen". De priesters zouden met de ark de Jordaan – die op dat moment zeer veel water voerde en ver buiten zijn oevers was getreden – in lopen en middenin blijven staan; dan zou – net als veertig jaar eerder na hun vertrek uit Egypte – het water niet meer verder stromen, maar als een dam blijven staan tot het hele volk erdoor was gegaan.

Het gedenkteken

Nadat het gehele volk door de droge rivierbedding was getrokken, liet de HEER Jozua weten dat hij uit elke stam een man moest kiezen. Elk van hen moest op de plaats waar de priesters met de ark stonden, een grote steen uit de rivierbedding op hun schouders nemen en in het kamp tussen de Jordaan en Jericho brengen, om er een gedenkteken van te maken. Iedereen die daar langskwam zou zich dan herinneren wat de HEER daar had gedaan, en moest dat vertellen aan zijn kinderen. Pas toen de mannen met de stenen de Jordaanbedding hadden verlaten, gingen de priesters met de ark naar de overkant. Het water van de Jordaan ging weer stromen, en het leek alsof er niets gebeurd was.

Maar het gerucht van de oversteek van de Israëlieten verbreidde zich al snel. Toen de Kanaänieten en Amorieten het hoorden "sloeg de angst voor Israël hen om het hart en werden ze door wanhoop bevangen".

De besnijdenis van de mannen

God had Abraham eeuwen eerder bevolen alle mannen in zijn gevolg te besnijden. Vanaf dat moment werd elke jongen en man die tot zijn familie behoorde besneden. Dat werd ook in Egypte voortgezet. Alle mannen en jongens die Egypte uittrokken, waren besneden. De jongens die in de woestijn werden geboren, waren niet besneden geworden, want de HEER zei tegen Jozua dat alle jongens en mannen die niet besneden waren, besneden moesten worden voordat zij verder zouden trekken. Jozua noemde die plaats *Gilgal*, een vorm van een werkwoord dat weergegeven kan worden met '(af)wentelen'; want de HEER zei tegen Jozua: "Vandaag heb de schande van Egypte van jullie afgewenteld".

Het Pesach

Na hun besnijdenis moesten de mannen eerst genezen. Daarna vierden ze het *Pesach*, want het was de eerste maand. Ze maakten broden van het graan dat op het land stond. Vanaf dat moment kwam er 's ochtends geen manna meer, dat ze veertig jaar in de woestijn hadden gegeten!

De inname van Jericho

De inname van Jericho is een bekend verhaal. Jozua mocht er geen leger op afsturen, omdat de HEER het volk en de bewoners van het land duidelijk wilde maken dat Hij Israël de overwinning gaf. De belegering zou ook te lang duren, want de inwoners hadden de stad volledig afgegrensd.

Gods opdracht was dat zij zes dagen achter elkaar 's ochtends vroeg één keer om de stad moesten lopen. Voorop zouden alle weerbare mannen

gaan, achter hen de priesters met de ark en zeven priesters blazend op ramshoorns, en daarachter de rest van het volk. Zij moesten tijdens zo'n rondgang volledig zwijgen. Op de zevende dag moesten zij zevenmaal om de stad lopen. Als die dag bij de zevende rondgang de ramshoorns geblazen werden, moest het volk luidkeels schreeuwen. Dan zouden de muren instorten en iedere man moest de stad ingaan en de mensen en dieren die hij vond doden. Ze mochten niets voor zichzelf als buit nemen – alle kostbaarheden (zoals goud, zilver edelstenen, en misschien ook stoffen) moesten zij meenemen en bewaren voor de HEER, bestemd voor de toekomstige bouw van de tempel. Alleen Rachab met allen in haar huis mochten blijven leven. En zo gebeurde het. Daarna werd de stad, met alles wat er nog over was, verbrand.

Na de verwoesting van Jericho liet Jozua het volk zweren dat niemand van hen de stad ooit zou herbouwen. Voor wie dat toch deed, zou dit de dood betekenen van zijn zonen: bij het leggen van het fundament de oudste, en bij het aanbrengen van poorten de jongste.